

ко чогось відповісти.

— Чи ж іде він? — знов питає вона.

— Ні, не знаємо — кажуть.

— Чи йде він там по заду за вами? — повторяє вона немовби не чула їх відповіді.

— Не знаємо, — кажуть їй знов.

— За нами нема нікого ледви проговорив вкінці кумів син Микола і не дивлячи ся на ню пішов вперед.

Старушка знов задержала ся. Щось тяжко здавило її грудь... вона не може віддыхати.

— Нема його! — заговорила вкінці дрожачим голосом, а сама іще глядить в далечину, дожидає.

Глядять там й дівчатка.

А в далечині не видно ні обличка, ні подорожнього. Тільки ворона злетіла ся з відкись, покружляло над головою старушки і відлетіло кудась далеко, далеко..

— Нема його — знов заговорила глухо старушка, й від тайного почуття здавилось її серце... Горячі сльози наповнили її очі і потекли по зморщеним лицю.

А дівчатка, побачивши тоє, пригориули ся до неї:

— Не плач мати! — Братчик прийде...

